

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην αγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυό έργατες της αγροικίας βρίσκονται μέσα σέ λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' ελη την περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί άρκούδας και κεφάλι λύκου και για τὸ ὁποῖο μιλάει ἕνα παλιὸ χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μιὰ νύχτα, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς αγροικίας Ροσάρ, καθὼς γυρίζει μιὰ θελλῶδη νύχτα στὸ σπίτι του, δέχεται τὴν ἐπίθεσι ἐνὸς μυστηριώδους πλάσματος. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν βρίσκουν κι' αὐτὸν κατασπαραγμένο. Μετὰ τὸ νέο αὐτὸ μυστηριώδη θάνατο, ἡ χήρα τοῦ Ροσάρ πουλάει τὴν αγροικία στὸν Ἀντώνη Σαλθαίρ, ὁ ὁποῖος ἐγκαθίσταται ἐκεῖ μαζί με τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δύο παιδιά του. Τὸ πρῶτο θράδυ τῆς ἐγκαταστάσεώς τους ἐκεῖ, κραυγὲς τρόμου κάνουν τὸ Σαλθαίρ νὰ τρέξη στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, ἡ ὁποία τοῦ λέει πὼς εἶδε κάποιο ὑπερφυσικὸ πλάσμα νὰ τὴν ἀπειλή. Ὁ Σαλθαίρ τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνει στὴ γειτονικὴ πόλι, ὅπου συναντᾷ τὸν ἀνεψιὸ του Ἀλβέρτο καὶ τὸν παίρνει μαζί του στὴν αγροικία. Στὸ δρόμο ὅμως τὸ ἄλογο τοῦ ἀμαξιτοῦ ποὺ τοὺς μεταφέρει, τρομάζει ἀνεξήγητα καὶ παρ' ὀλίγο νὰ ἀφηνιάσει. Τέλος φτάνουν στὴν αγροικία κι' ἐκεῖ ὁ Ροζέρτος ἀποσύρεται σ' ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Μὰ ἕνας ἀλλόκοτος θόρυβος τὸν ξυπνᾷ ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ τὸν κάνει νὰ σηκωθῆ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν καὶ μιὰ χλωμὴ ἀχτίνα ἤρθε πάλι νὰ φωτίσῃ τὸ παράθυρο, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο περίμενε ὁ Ἀλβέρτος.

Γύρισε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὴν ἀχτίνα νὰ φωτίζῃ τὴν ἴδια γωνία τοῦ δωματίου ποὺ φωτίζε καὶ προηγουμένως. Ἐπειτα κύτταξε ἔξω τὰ γυμνοφύλλα δέντρα...

Τότε ἀκριβῶς ξεχώρισε στὸ ἔδαφος, σ' ἐνὸς μέτρου ἀπόστασι ἀπὸ τὸ παράθυρο, μιὰ σκιά ποὺ προχωροῦσε ἀργά, πολὺ ἄργα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔνοιωσε κανένα ξάφνιασμα.

Ὅλα μπροστά του δὲν ἦσαν παρὰ σκιὲς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ σύννεφα ἔμοιαζαν μετέωρες σκιὲς ποὺ μετὰ τὸν ἴσκιό τους, σχηματίζαν ἄλλες σκιὲς, ἡ ὁποῖες ἔτρεχαν γρήγορες στὸν κάμπο...

Ἀντιθέτως, αὐτὴ ἐδῶ ἡ σκιά προχωροῦσε ἀργά κι' ὅταν ἀπλώθηκε σ' ἕνα διάστημα μεγαλύτερο τοῦ μέτρου, τότε μόνο ὁ Ἀλβέρτος πρόσεξε πόσο παράδοξη φαινόταν...

Ἐκανε μιὰ κινήσι τρόμου καὶ συγχρόνως ἡ σκιά ἔπαψε νὰ μεγαλώνῃ...

Σχημάτιζε στὸ ἔδαφος ἕνα ἀκανόνιστο καὶ μακρὸ ὀρθογώνιο ποὺ ἡ ἀρχὴ του χανόταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου. Θάλεγε κανεὶς ὅτι κάποιο παράδοξο πλάσμα προχωροῦσε ἔυστὰ στὸν τοῖχο...

Ὁ Ἀλβέρτος προσπάθησε νὰ λογικευθῆ.

Μὰ δὲν πρόφτασε, γιατί εἶδε ἔξαφνα τὴ σκιά ν' ἀλλάζῃ σχῆμα.

Ἡ γωνίαι τῆς στρογγύλευαν. Καὶ κάτι ποὺ ἔμοιαζε μετέωρο κεφάλι φάνηκε στὴν ἀκρὴ τῆς... Ναι, ἕνα κεφάλι ποὺ στηριζόταν σ' ἕνα μακρὺτατο λαιμό...

Ἐπειτα ξαφνικὰ τὸ φεγγάρι κρύφτηκε πάλι κι' ἡ σκιά ξανάγινε ἀκαθόριστη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νέος ἀπόμεινε ἀκίνητος, μετὰ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὸ σκοτάδι.

Ἐπειτα τὴν προσοχὴ του τὴν τράβηξαν διάφοροι θόρυβοι ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς αγροικίας καὶ ποὺ ἐπαναλαμβάνοντουσαν κατὰ κανονικὰ διαστήματα. Ἐμοια-

ζαν με χτυπήματα πολὺ δυνατὰ κι' εἶχαν μιὰ μεταλλικὴ ἀπήχησι.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔτρεξε πρὸς τὸ ἄλλο παράθυρο καὶ ἄνοιξε τὰ τζάμια, μὰ τὰ παντζούρια του ἦσαν κλειστά. Δίσταζε νὰ τανοίξῃ, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε κοντὰ τὸν ψίθυρο φωνῶν.

Ἀφογκράστηκε προσεχτικὰ καὶ ξεχώρισε τὴ φωνὴ τοῦ θεῖου του ποὺ ἔλεγε στὴ γυναῖκα του ἀπότομα:

— Ἀφσέ με!... Ἀφσέ με!...

Ἐπειτα ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε σὲ μερικῶν μέτρων ἀπόστασι, ποὺ ἀντήχησε παρατεταμένα μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Ζουλιέν, στὴ διπλανὴ κάμαρη, εἶχε ἀνοίξει κι' αὐτὸς τὸ παράθυρο. Καὶ ὁ Ἀλβέρτος τοῦ φώναζε:

— Ἀκουσες;

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ τί συμβαίνει;

Ὁ Ἀλβέρτος ντύθηκε θιαστικὰ κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρη τοῦ ἐξαδέλφου του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

— Σίγουρα ὁ πατέρας ἔρριξε μὰ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο.

Ἄκου...

Ἀκούστηκε μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ ἀπότομα καὶ ἡ φωνὴ τῆς Λουίζας Σαλθαίρ ποὺ ἔλεγε ἰκετευτικὰ στὸ σύζυγό της:

— Ἀκουσέ με... Μὴν εἶσαι τόσο τολμηρὸς... Μὴν βγαίνεις ἔξω!

Ὁ Ζουλιέν ἄνοιξε τότε γρήγορα τὰ παντζούρια. Τὸ φεγγάρι ἦταν πάντα κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὡστόσο εἶ δύο ἐξάδελφοι διέκριναν κάποιον ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὴν καγκελλόπορτα. Ἦταν ὁ Σαλθαίρ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς τὸν ξαναεἶδαν νὰ γυρίζῃ πρὸς τὸ σπίτι καὶ τὸν ἄκουσαν νὰ μουρμουρίζῃ.

— Τί εἶνε, πατέρα; ρώτησε ὁ Ζουλιέν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Κάποιος προσπάθησε νὰ παραβιάσῃ τὴν καγκελλόπορτα, ἀπάντησε ὁ Σαλθαίρ με φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ.

Ὁ κτηματίας εἶδε τότε τὸν Ἀλβέρτο, ὁ ὁποῖος στεκόταν πίσω ἀπ' τὸν ἐξαδέλφό του στὸ παράθυρο κι' ὁ ὁποῖος θεώρησε καθήκον του νὰ πῆ:

— Ναι, καὶ μένα μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος ὤρμουσε στὴν πόρτα.

— Βέβαια! Ἐτσι εἶνε! εἶπε ὁ Σαλθαίρ. Ἄκουσα τρεῖς χτύπους.

— Κι' ἐγὼ! ἔκανε ὁ Ἀλβέρτος. Τοὺς ἄκουσα σὲ διάστημα δύο-τριῶν δευτερολέπτων τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο...

Αὐτὴ ἡ ἀκρίβεια ξάφνιασε τὸν Σαλθαίρ, ὁ ὁποῖος ρώτησε:

— Δὲν κοιμόσουν λοιπόν;

— Ὅχι, εἶχα ξυπνήσει πρὸ ὀλίγων λεπτῶν.

Ὁ κτηματίας θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ ἐρώτησι, μὰ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε:

— Κοιμηθῆτε. Αὐριο θὰ δοῦμε τί πρέπει νὰ κάνουμε.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔμεινε λίγο ἀκόμα μετὰ τὸν ἐξαδέλφό του, ὁ ὁποῖος φαινόταν πολὺ ἀνίσυχος καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε δυὸ φορές:

— Οἱ Μαρσένα θὰ εἶνε πολὺ ἀνήσυχτοι.

— Οἱ Μαρσένα; ἔκανε ὁ Ἀλβέρτος ξαφνιασμένος.

— Ναι, τὸ ἀντρόγυνο ποὺ πῆρε ὁ πατέρας μου γιὰ δουλειὰ καὶ ποὺ μένουν μαζί με τὴν κόρη τους στὸ διπλανὸ σπίτι.

Τότε ὁ Ἀλβέρτος θυμήθηκε ὅτι πράγματι ὁ θεῖος του εἶχε πάρει ἕνα ἀνδρόγυνο ἐργατῶν ποὺ λεγόντουσαν Μαρσένα, μὰ δὲν κατάλαβε τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀνησυχίας τοῦ ἐξαδέλφου του. Δὲν ἤξερε, βλέπετε, πὼς ὁ Ζουλιέν ἦταν ἐρωτευμένος μετὰ τὴν κόρη τῶν Μαρσενᾶ, τὴ Λουκιανή.

Τέλος ξαναγύρισε στην κάμαρή του. Ἡ ἀλλόκοτη σκιά πού εἶχε δῆ πρό ὀλίγου κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό του οὔτε φαινότανε πειά. Πλάγιασε ντυμένος στὸ κρεβάτι του. Ἡ αὐγὴ τὸν θρῆκε μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ παράθυρο, γεμάτο προσοχὴ κι' ἀνησυχία.

Τότε μονάχα ἔκλεισε τὰ μάτια τὰ κι' ἀποκοιμήθηκε.

VI

Ἡ καγκελλόπορτα δὲν εἶχε κανένα ἶχνος τῶν χτυπημάτων μὲ τὰ ὁποῖα προσπάθησαν νὰ τὴν παραβιάσουν. Ὁ Σαλθαῖρ βεβαιώθηκε γι' αὐτὸ μόλις ξημέρωσε...

Ἴὸν ξάφνιαζε τὸ γεγονός πῶς ἦταν δυνατόν τέτοια χτυπήματα νὰ μὴν ἀφήσουν ἶχνη... Ἐπίσης ἀναρωτιόταν ποῖος μποροῦσε νάνε ἐκεῖνος πού θέλησε νὰ παραβιάσῃ τὴν κατοικία του καὶ γιὰ ποῖο σκοπό;

Ἔκλεισε αὐτὰ, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ προηγούμενα μυστηριώδη γεγονότα, τὸν ἀναστάτωναν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς δυὸ ξυλοκόπους πού εἶχαν ἔρθει χθὲς στὰ Μαῦρα Λαγκάδια γιὰ νὰ χαράξῃ μαζί τους ἐκεῖ ἕνα σχέδιο ἐργασίας. Ὁ Ἀλβέρτος ζήτησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ὁ ἀέρας ἦταν κρύος κι' ὁ ἀνεμος εἶχε πέσει. Προσπέρασαν τὰ ἐγκαταλελειμμένα σπίτια καὶ μπήκαν στοὺς κάμπους.

Τὴ γαλήνη, τὴ θλίψις ἀπλώνονταν γύρω τους!

Ὅταν ἔφτασαν μέσα στὰ Μαῦρα Λαγκάδια, ἐνῶ ὁ Σαλθαῖρ ἐξηγοῦσε στοὺς ξυλοκόπους τί περίμενε ἀπ' αὐτοὺς ὁ Ἀλβέρτος, προχώρησε μόνος σ' ἕνα ἀνηφορικὸ μονοπάτι, μὲς ἀπ' τὰ δέντρα.

Περπάτησε ἔτσι καμμιὰ δεκαριά λεπτά, κι' ἔφτασε στὴν κρυφὴ ἐνός λόφου φυτεμένου μὲ ἔλατα πού δέσποζε σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω.

Ἐκεῖ μιὰ μικρὴ λίμνη εἶχε σχηματισθῆ ἀπ' τὴς βροχές. Δὲν ἦταν καθόλου βαθειὰ καὶ ἦταν γεμάτη κίτρινα φύλλα, πού τὰ εἶχε ρίξει ἐκεῖ ὁ ἀνεμος. Μὰ κάτι ἀσπρίζε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ ὁ Ἀλβέρτος, πέριεργος, θέλησε νὰ δῆ τί ἦταν...

Γονάτισε κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι του ἔπιασε ἕνα πρᾶγμα πού τὸν ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσῃ σύγκορμος.

Ἦταν ὁ σκελετὸς ἐνός χεριοῦ, μιᾶς παλάμης μᾶλλον, κομμένης λίγο παραπάνω ἀπὸ τὸν καρπὸ, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἔλειπε ὁ παράμεσος δάκτυλος.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐρεύνησε ἀκόμα μὲς ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν φύλλων πού σάπιζαν μέσα στὸ νερὸ τῆς λιμνούλας, μὰ δὲν θρῆκε τίποτε ἄλλο.

Καθὼς ἔψαχνε, ἄκουσε τὸ θεῖο του νὰ τοῦ φωνάζῃ ἀπὸ μακριά. Τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψε, ὁ Σαλθαῖρ ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ στὰ κόκκαλα πού τοῦ ἔδειχνε ὁ ἀνεπιός του.

— Ἀνθρώπινο χέρι εἶν' αὐτό; ρώτησε.

— Ναι, μιὰ παλάμη.

— Καὶ πού τὴν θρῆκες;

— Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, σὲ μιὰ λιμνούλα πού τὴ σχημάτισαν ἡ βροχές.

Ὁ κτηματίας ἔπιασε τὰ κόκκαλα μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων του καὶ, μορφάζοντας μὲ ἀηδία, εἶπε:

— Πέριεργο εὔρημα!

Ἐπειτα τὰ παράτησε πάλι στὸν ἀνεπιό του.

— Ἄς γυρίσουμε, τοῦ εἶπε.

Στὸ δρόμο ὁ Σαλθαῖρ ρώτησε τὸν ἀνεπιό του:

— Τί λὲς κι' ἐσὺ, νὰ ὑποβάλλω μήνισι γι' αὐτὰ πού συνέβησαν τὴ νύχτα;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται... Ἴσως νὰ ἦσαν τίποτε κακοποιοί...

— Κακοποιοὶ ἐδῶ, σ' αὐτὲς τὴς ἐρημιές; ἔκανε ὁ Σαλθαῖρ ξαφνιασμένος. Ἄν ἦσαν κακοποιοὶ, θὰ ἔκαναν τόση φασαρία:

— Ἴσως νὰ νόμιζαν πῶς ἡ ἀγροικία εἶνε ἀκατοίκητη.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί θὰ ἔκλεβαν;

— Ἴσως νὰ ἦσαν καὶ ἀλήτες πού ζητοῦσαν ἀπλῶς ἕνα ἄσυλο, εἶπε ὁ Ἀλβέρτος. Δὲν ξέρω...

Ὁ νέος θυμότανε τώρα τὴ σκιά πού εἶχε δῆ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό του λίγες στιγμὲς πρὶν ἀκουστοῦν τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Καὶ ξαναεἶπε:

— Ὅταν ἀκούστηκαν τὰ χτυπήματα, εἶχα ξυπνήσει πρὸ ἀρκετῆς ὥρας.

— Ἐκανες ἄσχημο ὕπνο;

— Ὁχι, ἀπεναντίας μάλιστα, ξύπνησα ξαφνικά...

— Γιατί; ρώτησε ὁ Σαλθαῖρ μ' ἀνησυχία.

— Δὲν ξέρω. Μὲ ξύπνησε ἴσως κάποιος ἀφύσικος θόρυβος. Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι θρῆκα ἀνοιχτὰ τὰ παντζούρια τοῦ παραθύρου μου πού θλέπει πρὸς τὸ περιβόλι.

— Τὰ εἶχες κλείσει;

— Τὰ εἶχα τραβίξει μόνο, γιατί δὲν κλείνουν καλά. Σκέφτηκα ὅτι τὰ εἶχε ἀνοίξει ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ ἴσως αὐτὸ μὲ ξύπνησε. Σηκώθηκα λοιπὸν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὰ ξανακλείσω. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφτῆ καὶ μόλις διέκρινα ἕνα δέντρο πού θρίσκειται πολὺ κοντὰ στὸ παράθυρο. Μὰ τὰ σύννεφα ἔτρεχαν γρήγορα καὶ σὲ λίγο τὸ φεγγάρι φάνηκε πάλι. Μπόρεσα τότε νὰ διακρίνω μιὰ δενδροστοιχία ἀπὸ μεγάλα δέντρα ἀριστερά...

— Τὴς καστανιές. Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, τὴ στιγμὴ πού ἐτοιμαζόμουν ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο, πρόσεξα μιὰ σκιά πού προχωροῦσε ξυστὰ στὸν τοῖχο, δεξιὰ μου. Ξαφνιασθήκα πολὺ γι' αὐτό. Ἐκανα κάποια κίνησι κι' ἀμέσως ἡ σκιά στάθηκε... Σχημάτιζε ἐκείνη στὸ ἔδαφος ἕνα κανονικὸ ὀρθογώνιο καὶ σκέφτηκα πῶς ἴσως ἦταν ἡ σκιά τοῦ παντζουριοῦ τῆς διπλανῆς κάμαρης. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἄλλαξε σχῆμα καὶ πῆρε τὴ μορφή ἐνός τεράστιου ζώου...

Ὁ Σαλθαῖρ στάθηκε τρομαγμένος.

— Ἡ σκιά φαινόταν ἀκαθόριστη, ἐξακολούθησε ὁ Ἀλβέρτος, μὰ ξεχώρισα τὸ σχῆμα τοῦ κρανίου καὶ τὸ λαιμὸ, πού προεκτεινόταν πολὺ μακριὰ στὸν τοῖχο. Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν κάτι τὸ ἀνθρώπινο καὶ τὸ ζωῶδες συγχρόνως, τὸ τερατώδες, ἂν προτιμάτε...

Ὁ Σαλθαῖρ ξανάρχισε νὰ περπατᾷ. Ἐκανε μερικὰ βήματα χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔπειτα, σταματώντας ἀπότομα, ἄφησε τὸ βαρὺ χέρι του νὰ πέσῃ ἀπάνω στὸν ὤμο τοῦ ἀνεπιοῦ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι πού τ'όκρυφα ὡς τώρα ἀπὸ τὴ θεία σου καὶ τὸν Ζουλιέν. Μιὰ νύχτα πρὶν ἔρθῃς, ἔγινε ἐδῶ κάτι πολὺ παράδοξο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τ' ἄλογα ἄρχισαν νὰ χρεματίζουν τόσο δυνατὰ μέσα στὸ σταῦλο, ὥστε μὲ ξύπνησαν καὶ πῆγα νὰ δῶ τί συνέβαινε. Μὰ, παραδόξως, δὲν συνέβαινε τίποτε ἀπολύτως. Καθὼς λοιπὸν βρισκόμουν μέσα στὸ σταῦλο, ἄκουσα κάποιο ξύσιμο στὸν τοῖχο, ἀπ' ἔξω... Στὸν τοῖχο αὐτὸν ὑπάρχουν δυὸ τρύπες γιὰ τὸν ἀερισμὸ. Θέλοντας τότε νὰ μάθω τί εἶνε, ξέφραξα τὴ μιὰ ἀπὸ τὴς τρύπες καὶ κόλλησα τὸ αὐτί μου στὸ ἀνοιγμα.

(Ἐκκολοθεῖ)

Ἦταν ὁ σκελετὸς ἐνός χεριοῦ, μιᾶς παλάμης μᾶλλον...